

Alle Sterren

The Lunar Chronicles

Marissa Meyer

Blossom
BOOKS

Boek van Marissa Meyer:

Harteloos

The Lunar Chronieles

- #1 Cinder
- #2 Scarlet
- #3 Cress
- #4 Levana
- #5 Winter
- #6 Alle sterren
(korte verhalen)

Voor Sloane en Delaney

Vertel de wereld wat je vindt van #TheLunarChroniclesNL en #AlleSterren
Vind de auteur: @marissa_meyer
Vind ons: @blossombooks

NUR 285/W071701

© MMXVII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXVI Marissa Meyer

Originally published by Feiwel & Friends

Oorspronkelijke titel: *The Lunar Chronicles. Stars Above*

Nederlandse vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Feiwel & Friends

Nederlandse omslagbelettering: Titia Seveke

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl

Inhoud

ER WAS EENS...	9
HET MEISJE VAN METAAL	53
ZE'EV EN DE WOLF	83
DE KAPITEIN OP HET WITTE PAARD	115
26.071 KILOMETER BOVEN DE AARDE	151
DE PRINSES EN DE LIJFWACHT	173
DE KLEINE ANDROÏDE	229
HET MEISJE MET DE SMEERVLEKKEN	273
LANG EN GELUKKIG	293

Het meisje van metaal

‘KIJK JE ER AL NAAR UIT OM JE NIEUWE FAMILIE TE ontmoeten?’

Ze keek door het raam naar de sneeuw op de bamboehekken en zag een gedrongen androïde die bezig was een pad vrij te maken in de sneeuwbrig, maar draaide toen haar hoofd en keek naar de man tegenover haar. Ze waren al twee dagen onderweg – eerst met een hover, daarna een magneetzweeftrein, twee passagiersluchtschepen en nu weer een hover – en al die tijd was hij vriendelijk tegen haar geweest, maar nog steeds had hij een nerveuze glimlach die haar zenuwachtig maakte.

Bovendien vergat ze zijn naam steeds.

‘Ik kan me mijn oude familie niet herinneren,’ zei ze en trok haar zware been iets terug zodat het niet zo ver uitstak tussen hun zitplaatsen.

Hij tuitte zijn lippen tot een uitdrukking die waarschijnlijk geruststellend bedoeld was, en daarmee was het gesprek voorbij. Zijn aandacht ging alweer uit naar een apparaatje dat hij de hele tijd in de gaten hield, met een scherm dat een groene gloed op zijn gezicht wierp. Hij was geen heel oude man, al straalden zijn ogen een constante vermoeidheid uit en pasten zijn kleren hem niet goed. Hij had er verzorgd uitgezien toen hij haar was komen ophalen, maar inmiddels moest hij zich nodig scheren.

Ze richtte haar blik weer op de besneeuwde straat. De buitenwijk kwam nogal druk en chaotisch op haar over. Een rij gammele huisjes met één woonlaag werd gevolgd door een landhuis met rode dakpannen en een bevroren fontein op het binnenplein. Daarna zag ze een stel rijtjeshuizen en iets wat mogelijk een vervallen appartementencomplex was geweest voordat er meer van die kleine krotten volgden. Het leek wel alsof iemand alle soorten woningen die hij kon bedenken had opgepakt en over een raster van straten had uitgestrooid, en er niet om had gemaald wat waar terecht kwam.

Ze vermoedde dat haar nieuwe thuis in niets zou lijken op de glooiende akkers die ze in Europa hadden achtergelaten, maar op dat moment verkeerde ze in zo'n roes dat ze zich weinig kon herinneren van vóór de treinrit. Behalve dat het daar ook gesneeuwd had. Ze was al die sneeuw en de kou nu al zat. Het deed pijn aan haar botten op de plek waar haar vlees vastzat aan de metalen prothesen.

Ze richtte haar ogen weer op de man tegenover haar. 'Zijn we er al bijna?'

Hij knikte zonder op te kijken. 'Bijna, Cinder.'

Ze klemde haar vingers rond het littekenweefsel bij haar pols en wachtte af, hopen dat hij nog meer zou zeggen om haar zenuwen te kalmeren. Maar hij leek haar niet het type dat naast zijn eigen nervositeit ook die van een ander zou opmerken. Ze stelde zich voor dat ze hem 'papa' noemde, maar dat woord klonk haar belachelijk vreemd in de oren, zelfs in gedachten. Ze kon hem niet eens vergelijken met haar echte vader, want haar geheugen was door al die ingrijpende operaties gewist. Het enige wat ze nog van haar ouders had waren hun nogal saaie identiteitsprofielen, met simpele foto's die haar niets zeiden en een stempel erboven dat verklaarde dat ze overleden waren. Omgekomen bij het hoverongeluk waarbij zij haar been en hand was verloren.

Alle officiële documenten hadden bevestigd dat er verder geen familie was. Cinders grootouders waren al overleden. Ze had geen broers of

zussen. Geen tantes, ooms of vrienden – of in elk geval niemand die de voorgedij opeiste. Misschien was er in heel Europa verder niemand te vinden geweest die haar in huis wilde hebben en was dat de reden dat ze helemaal in Nieuw Beijing een nieuwe familie voor haar hadden moeten zoeken.

Ze tuurde voor zich uit en probeerde zich te herinneren wie ‘ze’ waren. De mensen zonder gezicht die haar uit het wrak hadden gehaald en haar hadden veranderd in... dit. Het waren ongetwijfeld dokters en chirurgen geweest. Wetenschappers. Programmeurs. Er moest ook een maatschappelijk werker bij betrokken zijn geweest, maar dat kon ze zich niet met zekerheid voor de geest halen. Haar herinnering gaf haar niets anders dan wazige flitsen van het Franse landschap en van deze vreemde die, volledig in beslag genomen door het apparaatje in zijn hand, tegenover haar zat.

Haar nieuwe stiefvader.

De hover remde langzaam af en zweefde naar de stoeprand toe, waar hij met zijn neus op een sneeuwbank botste en schokkend tot stilstand kwam. Cinder greep zich vast aan de stang boven haar hoofd, maar de hover was al gedaald en lag nu scheef op het dikke pak sneeuw.

‘We zijn er,’ zei de man met een glinstering in zijn ogen toen de deur van de hover opengleed.

Ze bleef op haar stoel geplakt, haar hand nog steeds rond de stang geklemd, en voelde een ijzige windstoot om de hover heen blazen. Ze waren aangekomen bij een van de krotten, eentje met een afbladderende verflaag en een goot die door het gewicht van de sneeuw losgeraakt was. Toch was het een leuk huisje, helemaal wit met een rood dak en allerlei dorre takken die uit de grond omhoogstaken. Cinder zag bijna voor zich hoe deze tuin er in de lente uit moest zien.

De man betaalde met een polsbeweging voor de hoverrit en stapte toen een sneeuwvrij pad op dat bedekt was met een dunne laag ijs. De deur van het huis ging al open voordat hij een tweede stap had gezet en

twee meisjes die ongeveer even oud waren als Cinder kwamen opgewonden gillend het trapje bij de voordeur af gehold. Zodra de meisjes op hem af doken ging de man met wijdopen armen op zijn hurken zitten.

Vanaf haar plekje in de hover hoorde Cinder hem voor het eerst lachen.

In de deuropening verscheen nu ook een vrouw die een gevoerde kamerjas om haar middel dichtknoopte. ‘Meisjes, geef je vader even wat ruimte. Hij heeft een lange reis achter de rug.’

‘Luister voor deze ene keer maar niet naar je moeder. Jullie mogen alle lucht uit mijn longen knuffelen.’ Hij kuste zijn dochters boven op het hoofd, kwam overeind en hield hun handen stevig vast. ‘Willen jullie je nieuwe zusje ontmoeten?’ vroeg hij, zich omdraaiend naar de hover. Hij leek zich te verbazen dat er niemand achter hem stond. ‘Kom maar naar buiten, Cinder.’

Ze huiverde en maakte haar hand los van de veiligheidsstang. Ze schoof naar de deuropening toe en probeerde zo elegant mogelijk uit te stappen. Maar de stoep was dichterbij dan ze had gedacht, en haar zware been bleek onbuigzaam toen ze het platgestampte ijs versplinterde. Ze slaakte een kreet en struikelde, al wist ze zich nog net vast te grijpen aan de deur van de hover.

De man haastte zich meteen naar haar toe en hield haar zo goed mogelijk overeind bij haar arm, waarbij zijn hand haar metalen vingers vastpakte. ‘Het is in orde. Het is heel natuurlijk. Je spieren zijn nog zwak, en het zal nog een tijdje duren voordat je bedrading volledig geïntegreerd is met je zenuwstelsel.’

Cinder staarde strak naar de grond, rillend van zowel de kou als van schaamte. Ze vond de woorden van de man enorm ironisch, al durfde ze er niet om te lachen. Maar hoe kon geïntegreerde bedrading nou ooit heel natuurlijk zijn?

‘Cinder,’ vervolgde de man terwijl hij haar voorzichtig meenam, ‘dit is mijn oudste dochter Pearl, en dit mijn jongste, Peony. En dat is hun

lieftallige moeder Adri. Je nieuwe stiefmoeder.’

Ze keek van achter haar dunne gordijn van bruin haar op naar de twee dochters.

Zij staarden allebei schaamteloos naar haar metalen hand.

Cinder probeerde ineem te krimpen, maar het jongste meisje, Peony, vroeg: ‘Deed het pijn toen je die kreeg?’

Cinder stond nu weer stevig op twee benen en trok haar hand uit de greep van de man zodat ze hem tegen haar zij kon drukken. ‘Dat kan ik me niet herinneren.’

‘Ze was buiten bewustzijn tijdens de operaties, Peony,’ zei de man.

‘Mag ik hem aanraken?’ vroeg ze, haar hand al uitgestoken.

‘Zo is het wel genoeg, Garan. De mensen kijken naar ons.’

Cinder maakte een sprongetje van schrik van de schelle stem, maar toen ze opkeek zag ze haar ‘stiefmoeder’ niet naar hen kijken, maar naar de huizen aan de overkant van de straat.

Garan. Zo heette de man dus. Cinder sloeg die informatie meteen op terwijl ze Adri’s blik volgde en een man door zijn woonkamerraam naar hen zag staren.

‘Het is hier ijskoud,’ zei Adri. ‘Pearl, help je vader zijn bagage naar binnen te brengen. Peony, jij kunt Cinder haar kamer laten zien.’

‘Mijn kamer, bedoel je,’ zei Pearl met een misprijzende mond toen ze met de tassen naar het huis schuifelde. ‘Ik ben de oudste. Ik zou mijn kamer niet met Peony hoeven delen.’

Tot Cinders verbazing draaide het jongere meisje zich om en haakte haar arm door die van Cinder. Ze gleed bijna uit over het ijs en zou zich weer kapot hebben geschaamd, maar nu merkte ze dat Peony’s voeten ook weg glibberden terwijl ze Cinder met zich mee trok. ‘Pearl mag de kamer hebben,’ zei ze. ‘Ik vind het niet erg om de mijne met Cinder te delen.’

Adri’s gezicht kreeg een gespannen uitdrukking toen ze neerkeek op de in elkaar gehaakte armen. ‘Niet tegen me ingaan, jullie.’

Er vormde zich een laagje condens op Cinders stalen hand toen ze vanuit de koude buitenlucht de warme hal van de woning betrad, maar Peony leek er niets van te merken. Ze nam haar mee naar de achterzijde van het huisje.

‘Ik weet niet waarom Pearl zo kwaad reageert,’ zei ze terwijl ze een deur met haar schouder openduwde. ‘Dit is de kleinste kamer van het huis. Onze slaapkamer is veel mooier.’ Ze liet Cinder los en trok het rolgordijn van het enige raampje omhoog. ‘Maar kijk, vanaf hier kun je de kersenboom van de burens zien. Die is echt prachtig als hij in bloei staat.’

Cinder liep niet achter haar aan naar het raampje, maar keek in plaats daarvan de kamer rond. Hij leek niet al te ruim, maar was groter dan de slaapwagon van de magneetzweeftrein, en ze had geen andere slaapkamers waarmee ze hem kon vergelijken. In de hoek lag een matras met dekens die netjes om de zijkanten heen gevouwen waren en tegen de dichtstbijzijnde muur stond een ladekastje.

‘Pearl had hier vroeger een netscherf hangen, maar dat heeft mam naar de keuken verhuisd. Je kunt altijd bij mij komen kijken als je wilt. Wat vind je van *Horroreiland*? Dat is mijn favoriete serie.’

‘*Horroreiland*?’ Cinder had het nog niet gezegd of haar hersenen projecteerden allerlei data in haar blikveld. POPULAIRE SERIE VOOR TIE-NERMEISJES MET EEN CAST VAN ZESENDERTIG JONGE STERREN DIE VERSTRIKT RAKEN IN EEN WEB VAN LEUGENS, VERRAAD, ROMANTIEK EN HET PLAN VAN EEN GESTOORDE WETENSCHAPPER DIE...

‘Ga me niet vertellen dat je daar nog nooit van gehoord hebt!’

Cinder trok haar schouders op. ‘Ik heb er wel van gehoord,’ zei ze en knipperde de gegevens weg. Ze vroeg zich af of er een manier was om haar hersenen daarmee te laten ophouden elke keer als ze iets hoorde wat ze niet meteen kende. Sinds ze was ontwaakt na de operatie gebeurde het bijna constant. ‘Dat is toch dat programma met die gestoorde wetenschapper? Ik heb het alleen nooit gezien.’

Peony leek opgelucht. ‘Dat geeft niet, ik heb een abonnement op de hele feed. We kunnen samen kijken.’ Ze wipte op en neer op haar tenen en Cinder moest haar blik losmaken van het enthousiaste gestuiter van het meisje. Haar blik landde op een doos die half achter de deur verstopt stond. Over de rand stak een kleine hand met grijpers uit.

‘Wat is dit?’ vroeg ze, naar voren leunend. Haar handen hield ze in-eengeslagen achter haar rug.

‘O, dat is Iko.’ Peony liep weg bij het raam, hurkte neer en trok de doos naar zich toe. Hij zat vol met androïdeonderdelen die allemaal door elkaar heen lagen – het bolvormige lijf nam de meeste ruimte in, en ze zag een glanzend wit hoofd, een sensorlens en een doorzichtig zakje met schroeven en softwarechips. ‘Ze had een of ander foutje in haar persoonlijkheidschip, en mam had gehoord dat ze meer geld voor haar zou krijgen als ze haar in losse onderdelen verkocht in plaats van als een geheel. Maar niemand wilde ze hebben. Nu ligt ze hier in een doos.’

Cinder huiverde en vroeg zich af of dergelijke fouten vaak voorkwamen bij androïden. Of bij cyborgs.

‘Ik mocht Iko heel graag toen ze het nog deed. Ze was een stuk gezelliger dan die saaie tuinandroïde.’ Peony pakte de dunne metalen arm met de drie grijpers en hield hem omhoog zodat de vingers tegen elkaar klikten. ‘We hielden vroeger altijd verkleedpartijtjes samen.’ Haar ogen begonnen te stralen. ‘Hé, vind jij het ook leuk om je te verkleeden?’

Adri verscheen in de deuropening terwijl Cinders hersenen haar lieten weten dat een ‘verkleedpartijtje’ inhield dat KINDEREN KOSTUUMS OF KLEDING VAN VOLWASSENEN AANTREKKEN EN FANTASEREN DAT ZE IEMAND ANDERS ZIJN...

Ja, nogal logisch, dacht ze en liet het bericht verdwijnen.

‘En, Cinder?’ zei Adri, die de ceintuur van haar kamerjas nog wat strakker trok en met een zuur gezicht het kamertje rondkeek. ‘Garan zei dat je weinig nodig zou hebben. Ik hoop dat dit aan je verwachtingen voldoet.’

Ze keek weer rond, naar het bed, het ladekastje en de boom in de tuin van de burens, die ooit in bloei zou staan. ‘Ja, dank je wel.’

Adri wreef in haar handen. ‘Goed zo. Laat het me vooral weten als je iets nodig hebt. We delen ons huis graag met je, we weten wat je allemaal hebt meegemaakt.’

Cinder likte haar lippen en stond op het punt Adri opnieuw te bedanken, maar op dat moment begon er een oranje lichtje in haar blikveld te flikkeren. Ze merkte dat ze ervan fronste. Dit was nieuw voor haar en ze had geen idee wat het betekende.

Misschien wees het op een soort storing in haar hersenen. Misschien was dit wel zo’n foutje.

‘Kom mee, Peony,’ zei Adri, die de gang weer in liep. ‘Ik kan wel wat hulp gebruiken in de keuken.’

‘Maar mam, Cinder en ik wilden net...’

‘Nú, Peony.’

Met een chagrijnige blik drukte Peony Cinder de androïdenarm in de hand en liep achter haar moeder aan.

Cinder hield de arm omhoog en schudde ermee naar hun rug, waardoor het net leek alsof de levenloze vingers hen uitzwaaiden.

IN DE ZESDE NACHT DIE ZE IN HAAR NIEUWE THUIS doorbracht, werd Cinder opeens wakker. Het was alsof ze in brand stond. Ze schreeuwde het uit, viel van haar matras en lag verstrikt in een deken die zich als een tourniquet rond haar bionische been had gewikkeld. Een minuut lang bleef ze snakkend naar adem zo liggen en wreef ze met haar handen over haar armen in een poging de vlammen te doven, tot ze besepte dat ze niet echt waren.

Een waarschuwing over haar oplopende lichaamstemperatuur flits- te op in haar blikveld en ze dwong zichzelf lang genoeg stil te blijven

liggen om het bericht te kunnen sluiten. Haar huid was klam en zweetdruppeltjes rolden haar haar in. Zelfs haar metalen ledematen voelden warm aan.

Zodra ze haar ademhaling weer onder controle had, kwam ze over-eind op haar slappe benen. Ze strompelde naar het raam, duwde het open en snoof de winterse nachtlucht op. De sneeuw begon langzaam te smelten: overdag veranderde die in een natte brij, en 's nachts verhardde hij weer tot een glinsterende ijslaag. Cinder bleef even zo staan en genoot van de koude lucht op haar huid. Het fascineerde haar hoe spookachtig blauw de wereld eruitzag onder een bijna volle maan. Ze probeerde zich de nachtmerrie te herinneren, maar kon zich alleen beelden van vlammen voor de geest halen, en een paar tellen later het gevoel van schuurpapier in haar mond.

Ze sloot het raam en sloop naar haar slaapkamerdeur, voorzichtig om niet te struikelen over de tas vol tweedehandskleren die Pearl haar de vorige dag met tegenzin had gegeven, nadat haar vader een preek over liefdadigheid had afgestoken.

Ze hoorde Adri's stem al voor ze de keuken had bereikt en bleef staan, haar hand tegen de muur als houvast, aangezien haar lichaam dreigde over te hellen naar haar zwaardere linkerzijde.

Ze deed haar best om Adri te verstaan en merkte dat de stem steeds luider werd. Geschrokken beseftte ze dat Adri niet harder ging praten, maar dat iets in haar hoofd het volume van haar gehoor aanpaste. Ze wreef met haar hand over haar oor: het was net alsof er een beestje in was gekropen.

'Vier maanden, Garan,' zei Adri. 'We hebben vier maanden achterstand, en Suki-jië heeft al gedreigd onze spullen te veilen als we niet snel betalen.'

'Ze zal onze spullen heus niet veilen,' zei Garan, zijn stem een vreemde mengeling van geruststellend en gespannen. Garans stem klonk Cinder nu al niet meer bekend in de oren. Hij bracht zijn dagen door

in een schuurtje achter het huis, waar hij ‘aan het sleutelen was’, zoals Peony dat noemde, al leek ze niet te weten waar hij precies aan sleutelde. Voor de maaltijden schoof hij aan bij zijn gezin, maar hij sprak weinig en Cinder vroeg zich af of hij wel iets meekreeg van wat de anderen dan vertelden. Aan zijn gezichtsuitdrukking te zien was hij met zijn gedachten altijd ver weg.

‘Waarom zou ze dat níét doen? Als ik haar was, deed ik het ook!’ zei Adri. ‘Elke keer dat ik van huis weg moet, vraag ik me bij thuiskomst af of dit de dag is waarop al onze spullen verdwenen zijn en de sloten zijn vervangen. We kunnen niet langer misbruik maken van haar gastvrijheid.’

‘Het komt allemaal wel goed, lieverd. Binnenkort lacht het geluk ons toe.’

‘Het gelúk?’ Adri’s stem snerpte dwars door Cinders trommelvlies heen en ze kromp ineen bij de schelle toon. Meteen beval ze het volume om terug te schakelen. Het gehoorzaamde haar, door pure wilskracht. Ze hield haar adem in en vroeg zich af welke geheimen haar hersenen nog meer voor haar hadden.

‘En waarom zou het geluk ons nu ineens toelachen? Omdat je vorige maand bij die beurs in Sydney een zilveren lintje hebt gewonnen? Die stomme prijzen zetten geen eten op tafel, en nu heb je nóg een hongerig kind meegebracht – en nog wel een cýborg!’

‘Hier hebben we het al over gehad...’

‘Nee, jij hebt het hierover gehad. Ik wil je best steunen, Garan, maar die plannetjes van jou kosten ons nog eens de kop. We moeten aan onze eigen meisjes denken. Ik kan niet eens nieuwe schoenen kopen voor Pearl, en nu hebben we een wezen in huis dat ook van alles nodig heeft... Ik bedoel, straks moet zij om de zes maanden een nieuwe vóét!’

Cinder kromp ineen tegen de muur en keek naar haar metalen voet, met de tenen die er raar en grotesk uitzagen naast haar gewone tenen van vlees en bloed, met huid en nagels.

‘Natuurlijk niet. Ze redt het voorlopig wel een jaartje of twee,’ zei Garan.

Adri onderdrukte een hysterisch lachje.

‘En haar been en vingers kunnen worden aangepast om met haar mee te groeien,’ ging Garan verder. ‘Daarvoor hebben we pas vervangende onderdelen nodig als ze volwassen wordt.’

Cinder tilde haar hand op in het zwakke licht van de gang en bestudeerde haar gewrichten. Het was haar nog niet opgevallen hoe de knokkels in elkaar pasten en haar vingerkootjes ineengeschoven waren. Deze hand kon dus groeien, net als haar menselijke hand.

Want ze zou eeuwig aan deze ledematen vastzitten. Ze zou voorgoed een cyborg zijn.

‘Goh, wat een geruststellende gedachte,’ zei Adri. ‘Ik ben blij dat je daar zo goed over nagedacht hebt.’

‘Vertrouw me, mijn lieverd.’

Cinder hoorde dat er een stoel naar achteren werd geschoven. Ze trok zich terug in de gang, maar hoorde alleen water uit een kraan stromen. Ze drukte haar vingers tegen haar mond en probeerde het water via psychokinese te voelen, maar zelfs háár brein was niet in staat haar dorst te lessen op basis van geluid.

‘Ik heb iets heel speciaals dat ik in maart op de beurs in Tokio zal onthullen,’ zei Garan. ‘Dat zal alles veranderen. Ondertussen moet je geduld hebben met het kind. Ze wil zich hier alleen maar thuis voelen. Misschien kan ze je helpen met het huishouden tot we de androïde kunnen vervangen?’

Adri snoof. ‘Mij helpen? Wat kan zij nou doen als ze almaar dat monsterlijke aanhangsel moet meeslepen?’

Cinder huiverde. Ze hoorde dat iemand een kopje neerzette, en er volgde een kus. ‘Geef haar een kans. Misschien weet ze je te verbazen.’

Ze dook weg zodra ze een voetstap hoorde, sloop terug naar haar kamer en sloot de deur. Ze had wel kunnen huilen, zo’n dorst had ze, maar haar ogen bleven even droog als haar keel.